

Lee Child

A TITOKZATOS LÁTOGATÓ

Lee Child

A TITOKZATOS LÁTOGATÓ

Harmadik, javított kiadás



GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Visitor

First published in Great Britain in 2000 by Bantham Press,
an imprint of Transworld Publishers

Copyright © Lee Child 2000

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

Szerkesztette
KENYÓ ILDIKÓ

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 265 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

1. fejezet

Azt szokták mondani, a tudás hatalom. Minél több van belőle, annál nagyobb a hatalom. Tegyük fel, hogy tudod a lottó nyerőszámait. Az összeset. Nemcsak találgatsz, nem megálmodod őket, hanem tényleg tudod. Akkor mit tennél? Rohannál a lottózóba, bejelölnéd a számokat a szelvényen, és nyernél.

Ugyanez áll a tőzsdére is. Tegyük fel, hogy tényleg tudod, melyik részvény ára megy fel. Nem megérzésről vagy intuíciónál van szó. Nem trendekről, százalékokról vagy tippekről, hanem tudásról. Hiteles, következményes tudásról. Tegyük fel, hogy rendelkezzel ezzel a tudással. Akkor mit csinálnál? Felhívnád a brókeredet, és vásárolnál. Aztán később eladnád a részvényeket, és meggazdagodnál rajtuk.

Ugyanígy van a kosárlabdával, a lóversennyel, a futballal, a hoki-val, bármilyen sporttal. Ha előre meg tudjuk jósolni a jövőt, nyerhetünk rajta. Lehetne így fogadni az Oscar- vagy a Nobel-díj nyerteseire, az első hóesés időpontjára, bármire.

Ugyanígy van a gyilkosságokkal is.

Tegyük fel, meg akarsz ölni bizonyos embereket. Előre tudnod kell, hogyan fogod csinálni. Ez a része nem nehéz. Sokféle módszer létezik. Némelyik jobb, mint a többi. A legtöbbnek megvannak a hátrányai. Tehát az ember felhasználja a tudását, és kitalál egy új módszert. Gondolkozik, gondolkozik és gondolkozik, amíg rájön a legjobb megoldásra.

Sok figyelmet szentelsz az előkészületeknek. A tökéletes gyilkosság nem könnyű dolog, és a gondos előkészületek nagyon fontosak. De neked ez gyerekjáték. Nem okoznak gondot az előkészületek. A világon semmit. A te intelligenciáddal és képzettségeddel hogyan is okozhatnának?

Tisztában vagy velem, hogy az igazán nagy problémák ez után jön-

nek. *Hogyan gondoskodsz róla, hogy megúszd a gyilkosságot? Megint csak felhasználod a tudásodat. Az átlagosnál többet tudsz arról, hogyan dolgozik a rendőrség. Sokszor láttad őket munka közben, néha közvetlen közélről is. Tudod, milyen nyomokat keresnek. Tehát nem hagysz hátra semmi olyan nyomot, amely szemet szúrhat. Fejben előre kidolgozol mindent, nagyon pontosan, részletesen és alaposan. Ugyanolyan gondosan, mint ahogy a számokat jelölnéd be a lottószelevényen, amelyről biztosan tudod, hogy egy vagyont fogsz nyerni vele.*

Azt mondják, a tudás hatalom. Minél több van belőle, annál nagyobb a hatalom. Tehát te vagy az egyik leghatalmasabb ember a földön. Legalábbis, ha gyilkosságról van szó, és arról, hogyan kell megúszni.

Élete során az ember állandóan döntéseket hoz, ítéleteket alkot, és folyton találgat mások indítékaival kapcsolatban, míg végül eljut egy olyan pontra, amikor már annyira hozzászokott ehhez, hogy akkor is ilyesmin töri a fejét, amikor nincs rá igazán szükség. A gondolkodása rááll arra, hogy „mi van, ha...”, és folyton arról spekulál, hogy mit csinálna, ha egy bizonyos probléma az ő baja lenne, és nem valaki másé. A szokásává válik. Jack Reachernek megvolt ez a rossz szokása. Egyedül üldögélt egy étterem asztalánál, és két fickónak a hátát bámulta, akik úgy hat méterre álltak, és azon tűnődött, elég lesz-e, ha szépen figyelmezteti őket, vagy kénytelen lesz odáig elmenni, hogy eltöri a karjukat.

Ez dinamikai kérdés. A nagyváros dinamikája úgy működik, hogy az új olasz étterem, ahol Reacher üldögélt, meglehetősen üresen fog kongani, egészen addig, amíg nem ír róla a *The New York Times* étteremkalauza, vagy az *Observer* újságírója ki nem szűr itt valami hírességet egymás után két este. De egyelőre egyik sem történt meg, úgyhogy az étterem üresen állt, vagyis tökéletes hely volt egy magányos férfinak, aki szeretett volna valahol a barátnője lakásának a közelében megvacsorázni, amikor a lánynak késő estig az irodában kellett robotolnia. A nagyváros dinamikája elkerülhetetlenné tette, hogy Reacher épp itt legyen. És azt is elkerülhetetlenné tette, hogy a két fickó, akiket figyelt, szintén itt tartózkodjon. Mert a nagyváros dinamikája úgy működik, hogy minden új vendéglátóipari vállalkozás előbb

vagy utóbb látogatókat kap olyasvalakinek a képviselőjében, aki he-
tente háromszáz dollárt kér cserébe azért, hogy ne küldje oda az em-
bereit baseballütőkkel, és ne verjék szét a berendezést.

A két fickó, akiket Reacher figyelt, a bárpult közelében állt, és
halkan beszélgetett a tulajdonossal. A pult inkább csak jelképesnek
volt mondható. A terem egyik sarkában szép kis háromszöget alko-
tott, minden oldala két-három méter lehetett. Nem igazán bár volt,
soha senki nem ült oda iszogatni. Ez volt a gyújtópont. Egy hely, ahol
az italosüvegeket tartották. Egy homokfúvott tükör előtt három üveg-
polcon sorakoztak a palackok. A kassza és a hitelkártya-leolvasó a
legelső polcon állt. A tulajdonos, egy alacsony, ideges emberke, egé-
szben a háromszög sarkáig hátrált, és a hátát a polcnak vetve állt.
A karját szorosan, védekezőn összefonta maga előtt. Reacher jól látta
a szemét. Félig hitetlenkedést, félig pánikot tükrözött, ahogy a tekin-
tete végigfutott a termen.

Az étterem nagy volt, talán húsz méterszer húszméteres, ponto-
san négyzet alakú. A belmagasság is nagyak tetszett, talán hat-hét
méter lehetett. Az épület több mint százéves volt; a terem valószínű-
leg sokféle célt szolgálhatott már az idők során. Eredetileg talán vala-
mi gyár lehetett. Az ablakai mindenesetre elég nagyok voltak. Kön-
nyen lehet, hogy valamilyen műhely volt itt valamikor régen, amikor
a városban még csak ötszintes épületek emelkedtek. Aztán később
talán raktár lett belőle. Vagy autószalon, ahhoz is elég tágas volt.
Most pedig olasz étterem lett belőle. Nem egyszerű, piros kockás ab-
roszos, a nagymama receptjét hirdető, családias hely, hanem olyan,
ahol háromszázezer dollárt fektettek be az avantgárd dekorációba, és
ahol egy hatalmas tányéron hét-nyolc darab, kézzel készített raviolit
adnak, és ezt nevezik egy adagnak. Reacher tízszer evett itt az elmúlt
négy hétben, amióta megnyílt az étterem, és mindig éhesen távozott.
De minden olyan finom volt, hogy még az ismerőseinek is mesélgette,
ami már jelentett valamit, mert Reacher nem volt nagy ínyenc. Az ét-
terem a Mostro's névre hallgatott, ami – amennyire ő tudott olaszul –
olyasmit jelenthet, hogy a „szörnyé”. Fogalma sem volt, mire utal az
elnevezés. Semmi esetre sem az adagok méretére, annyi szent. De
elég jól hangzott, és az egész hely vonzó volt a világos juharfa bútor-
zattal, a fehérre festett falakkal és a tompa fényű alumíniumkiegészí-
tőkkel. A pincérek magabiztosak és barátságosak voltak. A falakon

magasan elhelyezett hangszórókból teljes operákat játszottak. Reacher úgy vélte, hogy az étterem nagy jövő elé néz.

Egyelőre azonban lassan terjedt a híre. Az avantgárd dekorációhoz jól illett, hogy csak húsz asztal volt a tágas teremben, de Reacher a négy hét során soha nem látott háromnál többet foglaltan. Ezen az estén rajta kívül csak egy pár volt az étteremben, öt asztallal odébb. Egymással szemben ültek, neki oldalt fordulva. A férfi középmagas volt. Rövid, homokszőke haj, világos bajusz, világosbarna öltöny, barna cipő. A nő vékony volt, és fekete, szoknyában és blézerben. Az asztal lába mellett, a földön egy műbőr aktatáska állt. Mindketten harmincöt körül járhattak, fáradtnak és nyúzottnak látszottak, és kicsit megviselt benyomást keltek. Láthatóan elég jól érezték magukat együtt, bár nem beszéltek sokat.

A két fickó a bárpultnál bezzeg egyfolytában hadovált. Egészen közel hajoltak a tulajhoz, és gyorsan, meggyőzően hadartak valamit. A férfi a pultnak támaszkodott, és ahogy azok minél jobban előredőltek, ő annál inkább hátra, mintha erős szél süvítene a teremben. A két fickó jó nagydarab volt. Egyforma, sötét gyapjúszövet kabátot viseltek, amelytől még szélesebbnek és testesebbnek hatottak. Reacher látta az arcukat a homályos tükrökben. Olajbarna bőr, sötét szem. Nem olaszok voltak. Szíriaiak vagy libanoniak lehetek, de az arab erőszakosság már kiveszett belőlük, mert ez a nemzedék már Amerikában nőtt fel. Nyomatékosan magyaráztak valamit. A jobb oldali férfi széles gesztust tett a kezével. Könnyű volt eltalálni, hogy egy baseballütőt imitál, ahogy lesöpri az üvegeket a polcról. A kezével fel-le hadonászott. Azt mutogatta, hogyan törik össze a polcokat. A tulajdonos sápadtan és sandán az üvegpalcokra pillantott.

A bal oldali fickó felhúzta a mandzsettáját, és megkocogtatta az óráját, aztán elindult kifelé. A térdje kiegyenesedett, és követte. A kezét végighúzta a legközelebbi asztalon, és levert egy tányért a földre, amely széttört a kövezeten. A hangos és disszonáns csörömpölés megzavarta az operamuzsikát. A szőke férfi és a fekete nő csak ült, és másfelé nézett. A két fickó lassan és magabiztosan a kijárat felé tartott, magasra szegett fejjel. Reacher végigkísérte őket a tekintetével, egészen az utcáig. A tulajdonos kijött a pult mögül, letérdelt, és elkezdte összeszedgetni a tányér darabkáit.

– Jól van? – szököd oda Reacher.

Ahogy kimondta, már tudta, hogy ostoba kérdést tett fel. A tulaj csak vállat vont, és semmitmondó, nyomorúságos arcot vágott. A kezével a kisebb darabokat egy halomba söprögette. Reacher felállt, a szalvétájával a kezében odament, és segített neki. Az öt asztallal odébb ülő pár őket figyelte.

– Mikor jönnek vissza? – kérdezte Reacher.

– Egy óra múlva.

– Mennyit akarnak?

A tulaj vállat vont, és kesernyésen elmosolyodott.

– Az elején még kedvezményes árak vannak – mondta. – Kétszáz hetente, de ha beindul a hely, felemelik négyszázra.

– Fizetni fog?

A tulaj megint szomorú képet vágott.

– Szeretném megtartani az éttermemet. De hetente kétszáz nem tesz jót az üzletmenetnek.

A szőkés férfi és a fekete nő a másik falat nézte, de minden biztonnal hallotta a beszélgetésüket. Az operában egy moll ária következett, mély, szomorú hangon énekelt egy női hang.

– Kik voltak? – kérdezte halkán Reacher.

– Nem olaszok – felelte a tulaj. – Valami huligánok.

– Használhatom a telefonját?

A tulaj bólintott.

– Nem tudja véletlenül, van nyitva erre felé ilyenkor valami író-szerbölt?

– A Broadwayn, kétszaroknyira. Miért? Valami üzleti elintéznivalója van?

Reacher bólintott.

– Igen, olyasmi – mondta.

Felállt, és bement a bárpult mögé. A vadonatúj telefon ott volt az asztalfoglalásokat rögzítő notesz mellett, amely úgy festett, mintha még sohasem nyitották volna ki. Reacher felemelte a kagylót, és tárcsázott egy számot. Kicsit várt, amíg fölverték, tőle úgy másfél kilométernyire és negyven szinittel magasabban.

– Tessék! – szólalt meg egy női hang.

– Szia, Jodie!

– Szia, Reacher, mi újság?

– Van rá esély, hogy mostanában végezz?

Hallotta, ahogy Jodie felsóhajt.

– Nem, egész éjszaka bent leszek. Bonyolult ügy, és tulajdonképpen tegnapi kellett volna nekik a jogi szakvélemény. Ne haragudj!

– Semmi baj, úgyis van egy kis elintéznivalóm – mondta Reacher. – Azt hiszem, utána kimegyek Garrisonbe.

– Jól van, vigyázz magadra – mondta Jodie. – Szeretlek.

Reacher hallotta a papírok zizegését, aztán a vonal elnémult. Lerakta a kagylót, kilépett a pult mögül, és visszament az asztalához. Betett negyven dollárt a kávéscsésze alá, aztán elindult kifelé.

– Sok szerencsét! – szölt vissza.

A tulajdonos, aki még mindig a földön guggolt, tétován bólintott, a távolabbi asztalnál ülő pár pedig figyelte, ahogy Reacher távozik. Ő felhajtotta a gallérját, eligazgatta magán a kabátját, és kilépett az utcára. Sötét volt, a levegő ősziösen csipős. A lámpák körül kis ködfelhők lebegtek. Kelet felé indult, a Broadway irányába, és a neonfeliratokat nézte, lát-e vajon egy írószobát. Talált is egy kis boltocskát, amelynek a kirakatában egy csillag alakúra vágott, világító kartonra írták ki az árakat. Minden nagyon olcsó volt, ami épp megfelelt Reachernek. Vett egy kis feliratozógépet és egy pillanatragasztót. Aztán megint beburkolózott a kabátjába, és észak felé indult, Jodie lakásához.

A kocsija az épület alagsorában lévő garázsban volt. Lement érte, felhajtott a rámpán, és dél felé fordult a Broadwayn, aztán visszaindult az étteremhez. Ott lelassított, és belesett az ablakon. A fehér falak az étterem halogénvilágításában ragyogtak. Vendégek nem voltak. Minden asztal üresen állt, a tulajdonos a bárpult mögött üldögélt egy magas széken. Reacher elfordította a tekintetét. Megkerülte a háztömböt, és egy tiltott helyen leparkolt a kis sikátor végében, amely az étterem hátsó, konyhai bejáratához vezetett. Leállította a motort, kikapcsolta a fényszórókat, és várt.

A nagyváros dinamikája... Az erősek terrorizálják a gyengéket. Addig folytatják, amíg szembe nem találják magukat valakivel, aki erősebb náluk, aki valamiféle önkényes, emberbaráti okból megállítja őket. Egy olyasvalakivel, mint például Reacher. Semmi oka nem volt rá, hogy segítsen az étterem tulajdonosának, akit alig ismert. Ebben nem volt semmi logika. Nem rejtett mögötte semmiféle hátsó szándék. Ebben a hétmillió városban nyilván több száz vagy talán több ezer erős ember van, aki ebben a szent pillanatban is éppen a gyen-

géket bántalmazza. Nem nyomozhat mindegyik után. Nem keresztes háborút vív ellenük. De arra sem hajlandó, hogy tétlenül nézze, ami az orra előtt folyik. Nem teheti meg, hogy csak úgy elsétál. Ő soha nem volt ilyen.

Kivette a zsebéből a feliratozógépet. A feladatának csak az egyik részét képezte az, hogy elriassa a két fickót. A hangsúly inkább azon van, hogy mit hisznek majd, ki akarja elriasztani őket. Egy magányos állampolgár, aki egyedül áll ki az étterem tulajdonosának a jogaiért, nem igazán meggyőző. Senki sem fél egy magányos embertől, már csak a nagy számok törvénye miatt sem. Előbb vagy utóbb az illető meghal, vagy elköltözik a környékről, vagy elveszíti érdeklődését az ügy iránt. Igaz hatással egy szervezet van. Reacher elmosolyodott, lenézett a kis gépezetre, és próbálgatni kezdte, hogyan működik. Próbaképp kinyomtatta vele a saját nevét, aztán letépte a szalagot, és szemügyre vette. Reacher. Hét betű nyomódott a kék műanyag szalagba. Valamivel hosszabb lett, mint két centi. Vagyis az első fickónak szánt felirat úgy tizenkét centis lesz. A másodiké, mondjuk, tíz. Megint elmosolyodott, kinyomtatta a feliratokat, és maga mellé rakta az ülésre. A műanyag szalag hátulja a lehúzható papír alatt ragasztós volt, de neki ennél erősebb anyag kellett, ezért vette a pillanatragasztót. Lecsavarta a kis tubus kupakját, és a hegyével átszúrta a tubust, majd visszacsavarta a kupakot, és zsebre rakta a feliratokat meg a ragasztót. Végül kiszállt a kocsiból a hidegbe, megállt az árnyékba húzódva, és várt.

A nagyváros dinamikája... Az anyja félt a nagyvárosoktól. Reacher úgy nőtt fel, hogy mindig azt hallotta, a város veszélyes hely, tele van durva, ijesztő alakokkal. Reacher maga is kemény fiú volt, de tizenéves korában még hitt az anyjának. És látta, hogy igaza van. A városok utcáin az emberek tényleg ijesztőek voltak, alattomosak és védekezők. Megtartották a távolságot, és ha szembejöttek vele, átmentek a túloldalra. Reacher meg volt győződve róla, hogy az ijesztő alakok ott ólálkodnak a háta mögött. Aztán egyszer csak rájött, hogy ő az ijesztő alak. Ezek félnak tőlem! Ez óriási felismerés volt. Aztán meglátta a saját tükörképét a kirakatokban, és megértette, miért félnak tőle. Tizenöt éves korában megállt a növésben, de akkor már százkilencvenöt centi volt, és több mint száz kiló. Egy óriás. Mint a tinédzserek akkoriban, ő is elég ágrólszakadtan öltözködött.

Az arca kifejezéstelen volt, a tekintete közönyös. Ezek félnek tőlem! Szórakoztatta a dolog, és amikor mosolygott, az emberek még inkább elhúzódtak. Ettől kezdve tudta, hogy a város ugyanolyan hely, mint bármelyik másik hely, és minden olyan emberre, akitől neki félnie kell, kilencszázkilencvenkilenc olyan esik, aki tőle fél. Ezt a tudást taktikázásra használta fel, ami nyugodt magabiztosságot adott a járásának, és a közönyös tekintet csak tovább fokozta a hatást. A nagyváros dinamikája...

Ötven-ötvenöt perce várt, aztán kilépett az árnyak közül, és kiállt a sarokra. Nekidőlt az étterem téglafalának, és várt tovább. Kihallatszott az opera, egészen halk, lebegő dallamfoszlányok szálltak ki az ablakon. Az autók zötyögtek az utca kátyús aszfaltján. A szemben lévő sarkon egy bár volt, ahol hangos zene dübörgött, és a neonfényben néha pára szállt ki a nyíló ajtón. Hideg volt, a járókelők az orrukát a sáljukba dugva siettek az utcán. Reacher zsebre dugva tartotta a kezét, az egyik vállával a falnak támaszkodott, és az autók áradatát figyelte.

A két fickó épp a megbeszélte időben érkezett vissza egy fekete Mercedesszel. Egy sarokkal odébb leparkoltak, az egyik kerékkel a járdára állva, és egyszerre nyílt ki a két elülső ajtó. Kiléptek, hosszú kabátjuk libegett utánuk, aztán kinyitották a hátsó ajtókat, és baseballütőket vettek ki a hátsó ülésről. A kabátjuk alá dugták, becsapták a kocsijuk ajtaját, körülnéztek az utcán, majd elindultak. Tíz métert kellett megtenniük a járdán, aztán átmenni az utca túloldalára, és még tíz métert menni. Könnyedén mozogtak. Nagydarab, magabiztos fickók, lezser mozgásúak, hosszú léptűek. Reacher ellökte magát a faltól, és amikor azok a járdához értek, elállta az útjukat.

– Gyertek hátra a sikátorba – mondta.

Közélről elég ijesztő benyomást tettek. Ketten együtt igencsak alkalmasak voltak a feladatukra. Fiatalok voltak, harmincon innen. Súlyosak, az alkatuk inkább húsos, nem tiszta izom, de ez is majdnem olyan hatásos. A nyakuk vastag volt, selyem nyakkendőt viseltek, fehér inget és öltönyt, amely szemlátomást nem áruházi katalógusból származott. A baseballütőket egyenesen tartották a kabátjuk bal oldala alatt, és a bal kezükkel szorították a zsebükön keresztül.

– Maga meg ki a fene? – kérdezte a jobboldalt álló férfi.

Reacher ránézett. Mindig az a főnök, aki először megszólal, és

ilyen helyzetben, amikor az ember egyedül van kettő ellen, a vezért kell előbb elintézni.

– Ki a fene maga? – kérdezte megint a férfi.

Reacher balra lépett, és hajszaínyt elfordult, elállva a járdát, és a sikátor felé irányítva őket.

– Én vagyok az üzletvezető – mondta. – Ha pénzt akarnak, nálam kell érdeklődni.

A fickó megállt, aztán bólintott.

– Oké, de hagyjuk a francba a sikátort. Majd odabent megbeszéljük.

Reacher megrázta a fejét.

– Ez nem logikus, barátom. Azért fizetünk maguknak, hogy ne tegyék be a lábukat az étterembe, oké?

– Magánál van a pénz?

– Persze – felelte Reacher. – Kétszáz dollár.

Eléjük lépett, és besétált a sikátorba. A konyha ventilátorán gőzpára áradt kifelé. Olasz ételek illatát hozta magával. A lábuk alatt szemét és homok recsegett, a lépéseik visszhangját visszaverték a téglafalak. Reacher megállt, megfordult, és úgy állt, mint aki türelmetlen, és nem érti, miért nem követik. A forgalom vörös fényében állva vártak, a fény a hátuk mögül érkezett. A két férfi ránézett, aztán egymásra. Vállt vállnak vetve közelebb léptek, és besétáltak a sikátorba. Elég biztosak voltak a dolgukban. Nagydarab fickók, a kabátjuk alatt baseballütővel, ketten egy ellen. Reacher várt egy pillanatig, aztán átlépett az árnyék és fény közötti ferde vonalon. Utána megtorpant. Kicsit visszalépett, mintha előre akarná engedni a másik kettőt, udvariasságból. A két férfi lassan közelebb lépett.

Ebben a pillanatban Reacher a könyökével megütötte az első fickó halántékát, pusztán az anatómia okán. Általában véve az emberi koponya keményebb, mint az emberi kéz. Egy ilyen ütközésnél inkább a kéz sérül meg. A könyök sokkal alkalmasabb erre a célra. És a fej oldala sérülékenyebb, mint a koponya szemből vagy hátulról. Az agy sokkal jobban tűr egy szemből kapott ütest. Reacher tehát a könyökét használta, és oldalra ütött. Rövid ütés volt, jól kivitelezett, erőteljes, de a fickó még egy másodpercig a lábán maradt, bár a térd megroggyant. Aztán elengedte a baseballütőt. Kicsúszott a kabátja alól, és hangos koppanással a földre zuhant. Aztán Reacher megint

megütötte a fickót. Ismét a könyökével, újfent a halántékán. A fickó úgy esett össze, mintha egy csapóajtó nyílt volna meg alatta.

A második résen volt. Megragadta a jobb kezével is a baseball-ütőt, kirántotta a kabátja alól, és meglóbálta, de elkövette azt a hibát, amit a legtöbben el szoktak: erős ütést akart mérni Reacher testének a közepére. Ezzel két baj is van. A nagy lendülethez idő kell. És a test közepére célzott ütést könnyű kivédeni. Sokkal jobb magasabbra célozni, a fejre, vagy le, a térd tájékára.

Egy baseballütő ütését úgy kell kivédeni, hogy az ember nem elhúzódik, hanem még idejében közelebb lép. Az ütés erejét az ütő súlya adja, megszorozva a lendület sebességével. Tömeg szorozva sebességgel, egyenlő lendület. Az ütő súlya ellen nincs mit tenni, tehát a lendületet kell lefékezni. Közelebb kell kerülni, és amikor visszafelé lendül, akkor elkapni, amikor még épp csak elkezdődött a gyorsulás. Ezért nem jó ötlet ilyen nagy lendületet venni. Minél hátrébb lódtítja, annál több idő kell, amíg megint lesújthat vele, és így annál több időt ad az ellenfelének is.

Reacher féllépésnyire volt, amikor az ütő elérte. Figyelte a lendület ívét, és mindkét kezével elkapta a baseballütőt, egészen lent, a gyomra előtt. Így semmi ereje nem volt az ütésnek. Az összes erő, amit az ellenfél beleadott, ellene fordítható. Reacher meglódtította és felrántotta az ütőt, amivel kibillentette a férfit az egyensúlyából. Rúgott egyet a bokájába, kirántotta a kezéből az ütőt, és hasba dőfte vele. A fickó térdre esett, és a fejét a falba verte. Reacher belerúgott, amitől az elnyúlt a földön, aztán leguggolt, és a torkára szorította a baseballütőt. A bal kezével átkutatta a fickó zsebeit. Talált egy automata pisztolyt, egy vaskos pénztárcát és egy mobiltelefont.

– Kinek dolgoztok? – kérdezte.

– Mr. Petrosiannek – nyögte a férfi.

Reachernek nem mondott semmit a név. Hallott ugyan egy egykori szovjet sakkbajnokról, akit Petrosiannek hívtak, és volt egy ilyen nevű náci tábornok is. De nem valószínű, hogy ők zsarolnának éttermeket New Yorkban. Megvetően elmosolyodott.

– Petrosian? Biztos csak vicceltek.

Igyekezett maró gúnyt erőltetni a hangjába, mintha a lehetséges riválisok közül Petrosian olyan alacsonyan állna a rangsorban, hogy szinte szóba sem jöhet.

– Ugye vicceltek? – ismételte. – Petrosian? Hát elment ennek az esze?

Az első fickó megmozdult. A karja és a lába is mintha lassított felvételen mozgott volna. Reacher kicsit megnyomta a második fickó torkát, aztán elvette az ütőt, és fejbe kólintotta vele az elsőt. Egy-két másodperc múlva már megint a másik nyakára szorította. Az első ájultan feküdt. Az életben nem úgy van, mint a filmekben. Ha valaki három ilyen ütést kap a fejére, nem verekszik tovább, hanem szédeleg és hányingere van, legalább egy hétig.

– Lenne egy üzenetünk Petrosiannak – mondta halkán Reacher.

– Mi lenne az? – zihálta a második fickó.

Reacher elmosolyodott.

– Ti lesztok az üzenet.

A zsebébe nyúlt a feliratokért és a ragasztóért.

– Ne mozdulj! – förmedt rá az első fickóra.

Az nem mozdult. Épp csak annyit, hogy a kezével kicsit megtapogatta a torkát. Reacher lehúzta a papírt a szalag hátuljáról, megkente ragasztóval, aztán jól rányomta a fickó homlokára. Kétszer is rásimította. A *Mostro'snak már van védelmezője* felirat állt rajta.

– Ne mozdulj! – szólt rá megint a férfira.

A baseballütőt magával vitte, és arccal felfelé fordította a másik férfit. Jó sok ragasztóval az ő homlokára ragasztotta a másik szalagot. Ezen az állt: *Ne akarjatok velünk rivalizálni!* Ennek a fickónak a zsebeit is átkutatta, és ugyanazt találta benne: egy automata pisztoly, tárca, mobiltelefon. Meg a Mercedes kulcsai. Kicsit várt, amíg a fickó mozgolódni kezdett. Aztán a másikra pillantott. Az épp négykézlábra tápászkodott, és a szalagot piszkálgatta a homlokán.

– Nem fog lejönni – szólt oda Reacher. – Csak a bőröddel együtt. Add át az üdvözetünket Mr. Petrosiannak, aztán menjetek egy kórházba!

Visszafordult a másik fickóhoz. A ragasztó teljes tartalmát belenyomta a két tenyerébe, összeszorította őket, és tízig számolt. Aztán a gallérjánál fogva felrángatta a férfit. A kocsikulcsokat odadobta a másiknak.

– Gondolom, te vagy a sofőr. Na, tűnés innen!

A fickó csak állt, ijedten jobbra-balra kapkodta a tekintetét. Reacher megrázta a fejét.

– Ne próbálkozz semmivel, vagy letépem a füledet, és megetetem veled. És többet ne gyertek vissza. Soha! Vagy valaki nálam sokkal rosszabbat küld a főnököm, aki nem lesz ilyen barátságos hozzátok. Érthető?

A fickó csak bámult, aztán óvatosan bölintott.

Az összeragasztott kezűnek nehezeére esett a mozgás. A másik meg alig bírt segíteni neki. Nem volt szabad karja, amivel tartsa. Egy kicsit gondolkozott, aztán bebújt a másik összeragasztott kezei közé, és a hátára vette. Elbotladozott vele a sikátor végébe, ahol megállt. A sziluetjük kirajzolódott az utcai lámpák fényében. Előbbre hajolt, a vállára emelte a súlyt, és kifordult a sarkon.

A pisztolyok M9-es Beretták voltak, kilenc milliméteresek. Reacher is ilyet hordott a seregben tizenhárom hosszú éven át. Az M9-es sorozatszám az alumíniumba van vésvé a *Pietro Beretta* felirat alatt. Mind a kettőről kitörölték, elég kezdetleges módszerrel, egy reszelővel. A tár mindkettőben tele volt, fényes réz Parabellum lövedékekkel. Reacher kivette belőlük, és kidobta a tárákat a konyha előtti kukába. Aztán ledobta a pisztolyt a földre, és jól beletaposta a homokot a mechanizmusába, majd ezeket is a kukába dobta. A telefonokat szétverte a baseballütővel, és ott hagyta a földön.

A tárcákban hitelkártyák, jogosítvány és bankjegyek voltak. A pénzt a zsebébe gyúrta, a tárcákat a sarokba rugdosta, aztán sarkon fordult, és mosolyogva kísétált az utcára. A fekete Mercedesnek már nem volt se híre, se hamva. Reacher visszasétált az elhagyatott étterembe. A zenekar teljes erőbedobással játszott, és a hőstenor épp kivágott egy magas hangot, a hegedűk meg a csellók hangja vele együtt szárnyalt. A tulajdonos a bárpult mögött ült, magába roskadva. Reacher lehámozott egy tízdollárost a bankjegyektegről, és a bárpult-ra dobta.

– A tényérért, amit eltörtek – mondta. – Egyébként meggondolták magukat, nem jönnek vissza.

A tulaj csak bámulta a tízdollárost, és nem szólt semmit. Reacher megfordult, majd kísétált az utcára. A túloldalon meglátta a párt, akik az előbb az étteremben ültek. A szőkés férfi és a fekete hajú nő az aktatáskával. A járdán ácsorogtak, és őt figyelték. Csak álltak, a kabátjukba burkolózva, és nézték. Reacher odasétált a kocsijához, és kinyitotta az ajtót. Beült, és indított. A válla fölött hátrapillantott. A pár

még mindig őt figyelte. Reacher besorolt a forgalomba, és a gázra taposott. Egy sarok után a visszapillantó tükörbe nézett, és látta, hogy a nő kilép az úttestre, és a nyakát nyújtogatva bámul utána. Aztán az alakja beleveszett a neonfények kavalkádjába.